

Mukavaa arkea!

Meillä on koira, Sulo nimeltään. Nimi ei tosin sattunut ihan yksin luonteen kanssa, mutta senkin asian kanssa on tultu vuosien mittaan sinuiksi. Minkäpä sitä koira luonteelleen mahtaa, jos ei ihmisenkään. Vanhaherra arvostaa arkea. Sitä kun kaikki menee tutulla tavalla, ilman muutoksia. Usein se loman päätteeksi huokaisee helpotuksesta, kun elämä palaa arkisiin uomiin.

Vanhaherra ei arvosta myöskään juhlaa. Nyt adventinajan alettua olemme ruvenneet veikkailemaan vieläkö vanhuksen muisti pelaa. Hiipiikö jokavuotinen jouluahdistus päälle, kun se huomaa olohuoneeseen aatonaattona hivuttautuvan joulukuusen: "Taasko se tulee". Kuten joka vuosi, levottomuus helpottaa aattoiltana sillä hetkellä, kun pukki pistää ulko-oven lähtiessään kiinni. Sitten voikin hyvillä mielin huilia loppuillan. Traumansa kullakin.

Jos koiraamme ahdistaa juhla ja loma, meitä ihmisiä ahdistaa monesti arki. Se tuntuu joskus liian tasaiselta tuntuakseen elämältä. Nyt arjen palauduttua etäisesti normaalia muistuttaviin uomiin se tuntuu taas aivan hyvältä. Olemme ottaneet omasta tuvasta varovaisen askeleen kohti toisiamme. Toimintaa on taas pienin rajoituksin ympärillä, entiseen malliin seurakunnassakin.

Arkea vierastetaan monesti aivan turhaan, vaikka pääosa ihmisen elämästä on arkea. Kunpa sen osaisi rakentaa itselleen niin mukavaksi, ettei niiden lyhyiden juhlan tai vapaan hetkien odotus tulisi elämän pääasiaksi. Jumala tekee työtään muulloinkin kuin sunnuntaina ja juhlapyhinä. Myös sen meistä puuduttavalta tuntuvan arjen keskellä. Mukavaa arkea, joulun juhlan odotuksen keskelle!

Palataanpa alkuun. Tämä juttu sai innoituksensa lemmikistämme. Keväällä, jos vanhaherra vielä jaksaa porskuttaa pidetään äreät 15-vuotisjuhlat. Taitaa olla silloin pannu kuumana koko päivän.

Jukka Kesola
kappalainen